TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 12 april 2011 *

I mål T-28/10,

Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, Strasbourg (Frankrike), företrätt av advokaten A. Grolée,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av A. Folliard-Monguiral, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 11 november 2009 (ärende R 635/2009-2) om en ansökan om registrering av ordkännetecknet EURO AUTOMATIC PAYMENT som gemenskapsvarumärke,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och M. van der Woude,

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 januari 2010,

med beaktande av svarsinlagan som inkom till tribunalens kansli den 16 april 2010,

med beaktande av repliken som inkom till tribunalens kansli den 28 juni 2010,

med beaktande av att parterna inte inom en månad från delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats inkommit med någon begäran om att förhandling ska äga rum, och med beaktande av att tribunalen därför, på grundval av referentens rapport och med tillämpning av artikel 135a i tribunalens rättegångsregler, beslutat att avgöra målet utan muntligt förfarande,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, ingav den 18 juli 2008 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till harmoniseringsbyrån i enlighet med rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i dess ändrade lydelse (ersatt av rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1)).

2 Det sökta varumärket utgörs av ordkännetecknet EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 De varor och tjänster som registreringsansökan avsåg omfattas av klasserna 9, 35–38, 42 och 45 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg.

4 Granskaren biföll genom beslut av den 6 april 2009 registreringsansökan för samtliga tjänster i klasserna 35, 37, 38, 42 och 45 samt för vissa varor och tjänster i klasserna 9 och 36. Granskaren avslog däremot registreringsansökan för övriga varor och tjänster i klasserna 9 och 36. Som grund för avslagsbeslutet hänvisade granskaren till artikel 7.1 b och c jämförd med artikel 7.2 i förordning nr 40/94 (nu artikel 7.1 b och c samt artikel 7.2 i förordning nr 207/2009). Dessa varor och tjänster motsvarar följande beskrivning:

— Klass 9: ”Automatiska distributionsmaskiner, sedelautomater, biljettautomater, utmatare av kontoutdrag, betalautomater, bankomater, minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort), streckkodsläsare, detektorer för falska pengar, magnetiska databärare, optiska databärare, databehandlingsapparater, interkommunikationsapparater, gränssnitt (data), läsare (data), programvara (registrerade program), programvara för kontohantering, övervakningsprogram (datorprogram), datorer, kringutrustning för datorer, registrerade datorprogram, registrerade operativprogram (för datorer), radiotelefonianläggningar, mottagare (audio, video), telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater, sändare (telekommunikation), centralenheter (processorer) för datorer, dataprogram och utrustning för att ge tillgång till bankens, finansbolagets och distansförsäkringens alla tjänster, det vill säga datorer och dataanordningar, programvara för säker online-betalning via ett elektroniskt kommunikationsnät, verktyg och apparater för elektronisk betalning, det vill säga datorer och dataanordningar, datautrustning för elektronisk betalning, programvara för elektroniska betalningstransaktioner, elektroniska betalkort, elektriska och elektroniska anordningar för hantering av finansiella transaktioner.”

— Klass 36: ”Bankaffärer, finansaffärer, valutaaffärer, kreditkortstjänster, betalkortstjänster, valutaväxlingstransaktioner, kompensationstransaktioner (växling), börsmäkleri, kredit, elektronisk pengaöverföring, finansiella operationer, valutatransaktioner, finansiella transaktioner, elektroniska betaltjänster, elektroniska värde- medel-, kapital-, aktie- och valutaöverföringstjänster samt andra värdepappersöverföringstjänster, on-line-betalningstjänster på ett elektroniskt kommunikationsnät, mäkleri och transaktioner på ett elektroniskt kommunikationsnät on line.”

5 Den 5 juni 2009 överklagade sökanden granskarens beslut i den del registreringsansökan avslogs för varor och tjänster i klasserna 9 och 36 (se punkt 4 ovan).

6 Genom beslut av den 11 november 2009 (nedan kallat det angripna beslutet) ogillade andra överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån överklagandet.

7 Överklagandenämnden utgick från hur det sökta varumärket uppfattas av samtliga engelsktalande genomsnittskonsumenter och fackmän inom Europeiska gemenskapen. Nämnden fann att granskaren hade gjort en korrekt bedömning av innebörden av de tre ord som det sökta varumärket utgörs av. Nämnden fann för det första att uttrycket ”euro automatic payment” direkt avsåg användningsområdet för varorna i klass 9, det vill säga möjliggörandet av automatiska betalningar i euro. För det andra fann överklagandenämnden att detta uttryck lämnade direkt information om föremålet för de tjänster som ingår i klass 36, det vill säga automatiska betalningar i euro och erhållandet av sådana betalningar. Nämnden fann därför att det sökta varumärket var beskrivande i den mening som avses i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009.

Parternas yrkanden

8 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— registrera det sökta varumärket för samtliga varor och tjänster i klasserna 9 och 36, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta sökandens kostnader vid harmoniseringsbyrån och tribunalen.

9 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning av det andra yrkandet

10 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska avvisa sökandens andra yrkande, där det yrkas att tribunalen ska förelägga harmoniseringsbyrån att registrera det sökta varumärket för samtliga aktuella varor och tjänster.

11 Sökanden har genom sitt andra yrkande hemställt att tribunalen ska registrera det sökta varumärket.

12 Detta yrkande kan tolkas på två sätt. För det första kan det förstås på så sätt att sökanden hemställer att tribunalen ska ålägga harmoniseringsbyrån att ombesörja registreringen av det sökta varumärket. Harmoniseringsbyrån är emellertid enligt artikel 63.6 i förordning nr 40/94 (nu artikel 65.6 i förordning nr 207/2009) skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa unionsdomstolens dom. Det ankommer därför inte på tribunalen att rikta förelägganden till harmoniseringsbyrån. Det åligger nämligen harmoniseringsbyrån att rätta sig efter domslutet och domskälen i tribunalens dom (förstainstansrättens dom av den 31 januari 2001 i mål T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld mot harmoniseringsbyrån (Giroform), REG 2001, s. II-433, punkt 33, av den 21 april 2005 i mål T-164/03, Ampafrance mot harmoniseringsbyrån – Johnson & Johnson (monBeBé), REG 2005, s. II-1401, punkt 24, och av den 15 mars 2006 i mål T-35/04, Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia mot harmoniseringsbyrån – Ferrero (FERRÓ), REG 2006, s. II-785, punkt 15).

13 För det andra kan sökandens andra yrkande förstås så, att sökanden hemställer om att tribunalen ska ändra det angripna beslutet i den mening som avses i artikel 65.3 i

förordning nr 207/2009, vilket innebär att tribunalen ska fatta det beslut som överklagandenämnden borde ha fattat i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 40/94. De behöriga enheterna vid harmoniseringsbyrån fattar emellertid inte något formellt beslut som konstaterar registrering av ett gemenskapsvarumärke som kan överklagas. Överklagandenämnden har därför inte behörighet att pröva ett yrkande som syftar till att den ska registrera ett gemenskapsvarumärke. Under dessa förhållanden ankommer det inte heller på tribunalen att pröva en ansökan om ändring som syftar till att tribunalen ska ändra överklagandenämndens beslut i denna mening (förstainstansrättens beslut av den 30 juni 2009 i mål T-285/08, Securvita mot harmoniseringsbyrån (Natur-Aktien-Index), REG 2009, s. II-2171, punkterna 14 och 17–23).

14 Tribunalen avvisar därför sökandens andra yrkande.

Huruvida sökanden får åberopa dokumenten i bilaga 9 till ansökan som bevisning

15 Harmoniseringsbyrån har hemställt att tribunalen ska avvisa bilaga 9 till ansökan, i den del nämnda bilaga innehåller bevisning som inte åberopades under förfarandet vid harmoniseringsbyrån.

16 Sökanden har inte bestritt att denna bevisning är ny.

17 Tribunalen gör följande bedömning. Enligt rättspraxis syftar en talan vid tribunalen till att rätten ska pröva lagenligheten av överklagandenämndernas beslut i den

mening som avses i artikel 65 i förordning nr 207/2009, och tribunalen ska därför inte bedöma de faktiska omständigheterna på nytt, mot bakgrund av bevisning som åberopats först vid tribunalen. Att tillåta sådan bevisning skulle strida mot artikel 135.4 i tribunalens rättegångsregler. Enligt denna artikel kan parternas inlagor inte ändra föremålet för tvisten i överklagandenämnden (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 6 mars 2003 i mål T-128/01, DaimlerChrysler mot harmoniseringsbyrån (kylargaller), REG 2003, s. II-701, punkt 18).

18 Det har inte bestritts att den bevisning som återfinns i bilaga 9 till ansökan har åberopats för första gången vid tribunalen. Nämnda dokument ska därför avvisas såsom otillåten bevisning.

Prövning i sak

19 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat två grunder. Som första grund har det gjorts gällande att harmoniseringsbyrån åsidosatte artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 och som andra grund att byrån åsidosatte artikel 7.1 b i förordningen.

Parternas argument

20 Såvitt gäller den första grunden har sökanden gjort gällande följande. Omsättningskretsen uppfattar inte att det finns ett tillräckligt direkt och konkret samband mellan

å ena sidan det omtvistade kännetecknet och å andra sidan de varor och tjänster beträffande vilka harmoniseringsbyrån inte registrerade kännetecknet. Det sökta varumärket är således inte beskrivande i den mening som avses i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009.

21 När det för det första gäller innebörden av de ord som det aktuella kännetecknet består av, kan ordet ”euro” uppfattas som en hänvisning till den europeiska gemensamma valutan. Dessutom betyder ordet ”payment” ”betalning” på svenska. Ordet ”automatic” betyder ”automatisk” på svenska, och detta betyder ”verkar på egen hand”. Ordet ”automatic” har dessutom inte någon speciell innebörd i bank- eller finansbranschen.

22 När det för det andra gäller innebörden av uttrycket ”euro automatic payment” sett i dess helhet, har sökanden gjort gällande att det visserligen är möjligt att omedelbart identifiera de ord som uttrycket består av, men detta innebär inte att varumärket kan anses som beskrivande. Även om överklagandenämnden inte lämnade något förslag på vad uttrycket ”euro automatic payment” betyder, verkar det som om nämnden utgick från granskarens bedömning, nämligen att uttrycket betyder ”automatisk betalning i euro”. För omsättningskretsen och såvitt avser de aktuella varorna saknar detta begrepp emellertid direkt, tydlig och omedelbart identifierbar betydelse. Konsumenterna uppfattar uttrycket ”euro automatic payment” som ett vagt sådant. Det är nämligen ovanligt att en betalning görs automatiskt, det vill säga utan någon viljeyttring.

23 Sökanden har för det tredje gjort gällande att det sökta varumärket inte är beskrivande för de varor i klass 9 beträffande vilka varumärket inte har registrerats.

24 När det gäller å ena sidan ”minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort), elektroniska betalkort” (nedan kallade korten i klass 9) och å andra sidan ”magnetiska databärare, optiska databärare, databehandlingsapparater, interkommunikationsapparater, gränssnitt (data), läsare (data), programvara (registrerade program), programvara för kontohantering, övervakningsprogram (datorprogram), datorer, kringutrustning för datorer, registrerade datorprogram, registrerade operativprogram (för datorer), centralenheter (processorer) för datorer, dataprogram och utrustning för att ge tillgång till bankens, finansbolagets och distansförsäkringens alla tjänster, det vill säga datorer och dataanordningar, programvara för säker online-betalning via ett elektroniskt kommunikationsnät, verktyg och apparater för elektronisk betalning, det vill säga datorer och dataanordningar, datautrustning för elektronisk betalning, programvara för elektroniska betalningstransaktioner, elektriska och elektroniska anordningar för hantering av finansiella transaktioner” samt ”radiotelefonianläggningar, mottagare (audio, video), telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater, sändare (telekommunikation)” (nedan kallade varor på informationstekniks- och telekommunikationsområdet i klass 9), har sökanden gjort gällande följande. Överklagandenämnden gjorde fel då den behandlade ovannämnda varor i ett enda sammanhang. Med vissa av de kort som ingår i klass 9 är det nämligen inte möjligt att göra några betalningar. Dessutom är det så att vissa av varorna på informationtekniks- och telekommunikationsområdet i klass 9 inte kan inbegripa någon betalningsmekanism.

25 Sökanden har dessutom gjort gällande att ”sedelautomater”, ”detektorer för falska pengar”, ”bankomater” och ”streckkodläsare” har angetts separat i registreringsansökan, och att de transaktioner som genomförs med hjälp av dessa varor inte kan anses vara betalningstransaktioner, till skillnad från vad överklagandenämnden kom fram till i det angripna beslutet. Således är det sökta varumärket inte beskrivande för dessa varor, och det är inte heller beskrivande för någon egenskap hos dessa varor.

26 Vidare kan inte ”utmatare av kontoutdrag” anses vara omöjliga att separera från ”sedelautomater”, till skillnad från vad överklagandenämnden kom fram till. Även om det antas att så är fallet, kan sedelautomater i sig – precis som ”utmatare av kontoutdrag” – inte anses ha något att göra med betalningstransaktioner.

27 När det sedan gäller ”automatiska distributionsmaskiner” och ”biljettautomater”, görs det inte någon automatisk betalning för att komma i åtnjutande av de tjänster som dessa maskiner erbjuder. I stället är det så att en viljehandling ligger till grund för transaktionen. Att sätta samman ordet ”automatic” med orden ”euro” och ”payment” medför således att uttrycket enbart får en suggestiv innebörd, men det medför inte att uttrycket kan anses beskriva nämnda varor.

28 Genom att ansöka om ett separat skydd för det sökta varumärket i förhållande till var och en av de varor som ingår i klass 9 har sökanden dessutom uppgett sig vilja få ett separat skydd dels i förhållande till de varor som möjliggör en betalningstransaktion, dels i förhållande till de varor som inte har något att göra med betalningstransaktioner.

29 Sökanden har för det fjärde gjort gällande att det sökta varumärket inte är beskrivande för de tjänster i klass 36 (se punkt 4 ovan) beträffande vilka det sökta varumärket inte har registrerats (nedan kallade tjänsterna i klass 36).

30 Sökanden anser att ”börsmäkleri” motsvarar det yrke som bedrivs av de mellanmän på börsen som sysslar med värdepappershandel. Det sökta varumärket beskriver varken själva syftet med eller någon egenskap hos börsmäkleri. Samma bedömning gäller ”mäkleri på ett elektroniskt kommunikationsnät on line”.

31 Sökanden har bestritt överklagandenämndens bedömning av ”valutaväxlingstransaktioner”, nämligen att dessa transaktioner skulle inbegripa en betalning. Därmed är det sökta varumärket inte beskrivande vare sig för nämnda tjänster eller för någon egenskap hos dessa tjänster.

32 För det femte har sökanden gjort gällande – vad avser de varor och tjänster inom bank- och finansbranschen beträffande vilka orden ”payment” och ”euro” kan vara suggestiva – att i och med att uttrycket ”euro automatic payment” inte har någon direkt, tydlig och omedelbart identifierbar betydelse så är det i än högre grad suggestivt för omsättningskretsen. Enligt sökanden är det följande varor och tjänster som är aktuella:

— Vad beträffar klass 9: ”betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort), betalautomater, bankomater, mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater, dataprogram och utrustning för att ge tillgång till bank-, finans- och försäkringstjänster på distans, det vill säga datorer och dataanordningar, programvara för säker online-betalning via ett elektroniskt kommunikationsnät, verktyg och apparater för elektronisk betalning, det vill säga datorer och dataanordningar, datautrustning för elektronisk betalning, programvara för

elektroniska betalningstransaktioner, elektroniska betalkort, elektriska och elektroniska anordningar för hantering av finansiella transaktioner”,

— vad beträffar klass 36: samtliga tjänster som nämns i punkt 4 ovan, förutom ”valutaväxlingstransaktioner, börsmäkleri, kredit, elektroniska aktieöverföringstjänster samt andra värdepappersöverföringstjänster, mäkleri på ett elektroniskt kommunikationsnät on line”.

33 Det sökta varumärket kan emellertid inte anses vara beskrivande, eftersom det är ett oprecist och obegripligt uttryck som används för de aktuella varorna och tjänsterna. Sökanden har till stöd för sitt argument åberopat harmoniseringsbyråns tidigare praxis och gjort gällande att ett rent suggestivt kännetecken inte kan vägras registrering med stöd av artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009.

34 När det sedan gäller de andra varor och tjänster som enligt sökanden inte hänför sig till bank- och finansbranschen är orden ”euro” och ”payment” inte suggestiva, utan arbiträra. Sammansättningen ”euro automatic payment” har således inte någon innebörd. Denna sammansättning är inte beskrivande vare sig för de aktuella varorna och tjänsterna eller för någon egenskap hos dessa.

35 Således anser sökanden att det sökta varumärket inte är beskrivande för de varor och tjänster beträffande vilka det sökta varumärket inte registrerats. Varumärket är i stället arbiträrt eller helt enkelt suggestivt.

36 Sökanden har för det sjätte påtalat att överklagandenämnden inte visade på vilket sätt det sökta varumärket skulle ”användas i utbredd omfattning vid saluföringen av de aktuella varorna och tjänsterna”. Överklagandenämnden visade nämligen inte att märket använts, eller kan komma att användas, för att beskriva varor eller tjänster.

37 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

38 Enligt artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 får inte varumärken som endast består av tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna” registreras. Sådana beskrivande kännetecken anses inte kunna fylla den grundläggande ursprungsangivelsefunktion som varumärken ska kunna fylla (domstolens dom av den 23 oktober 2003 i mål C-191/01 P, harmoniseringsbyrån mot Wrigley, REG 2003, s. I-12447, punkterna 29 och 30).

39 De kännetecken och upplysningar som avses i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 är endast de som, vid ett normalt användande från konsumentens synpunkt, antingen direkt eller genom att nämna en av varans eller tjänstens väsentliga egenskaper kan användas för att ange en sådan vara eller tjänst som den för vilken registreringsansökan har gjorts (domstolens dom av den 20 september 2001 i mål C-383/99 P, Procter & Gamble mot harmoniseringsbyrån, REG 2001, s. I-6251, punkt 39, och förstainstansrättens dom av den 22 juni 2005 i mål T-19/04, Metso Paper Automation mot harmoniseringsbyrån (PAPERLAB), REG 2005, s. II-2383, punkt 24).

40 Det följer härav att ett kännetecken omfattas av förbudet i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 bara om det har ett tillräckligt direkt och konkret samband med de ifrågavarande varorna eller tjänsterna, så att omsättningskretsen omedelbart och utan vidare eftertanke kan uppfatta en beskrivning av de ifrågavarande varorna eller tjänsterna eller en av deras egenskaper (domen i det ovan i punkt 39 nämnda målet PAPERLAB, punkt 25).

41 Frågan huruvida ett varumärke är beskrivande ska således bedömas dels utifrån de varor eller tjänster som avses i registreringsansökan, dels utifrån hur omsättningskretsen uppfattar varumärket, varvid omsättningskretsen ska anses bestå av de som konsumerar dessa varor eller tjänster (förstainstansrättens dom av den 14 juni 2007 i mål T-207/06, Europig mot harmoniseringsbyrån (EUROPIG), REG 2007, s. II-1961, punkt 30).

42 Parterna har inte bestritt att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den kom fram till att omsättningskretsen utgörs av engelskspråkiga konsumenter i gemenskapen, att omsättningskretsen består av fackmän och icke-fackmän och att omsättningskretsen anses vara normalt informerad och skäligen uppmärksam och medveten. Det har inte heller bestritts att de tre ordelementen i det sökta varumärket är engelska ord som kan förstås av omsättningskretsen.

43 Inledningsvis finner tribunalen att sökanden inte kan vinna framgång med argumentet (se punkt 36 ovan) att överklagandenämnden inte visat att det sökta varumärket har använts, eller kan komma att användas i framtiden, för att beskriva varor eller tjänster.

44 Det är visserligen riktigt att artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 enligt rättspraxis eftersträvar ett mål av allmänintresse, nämligen att kännetecken och upplysningar som beskriver de varu- eller tjänstekategorier som anges i registreringsansökan ska kunna användas fritt av alla (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet harmoniseringsbyrån

mot Wrigley, punkt 31). Inte desto mindre är det så att tillämpningen av denna bestämmelse inte är avhängig av att ett konkret, aktuellt och tungt vägande frihållningsbehov för tredje man existerar (förstainstansrättens dom av den 27 februari 2002 i mål T-106/00, Streamserve mot harmoniseringsbyrån (STREAMSERVE), REG 2002, s. II-723, punkt 39).

45 I enlighet med den rättspraxis som tribunalen erinrat om i punkt 40 ovan kommer tribunalen således att pröva om förbudet i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 är tillämpligt på det sökta varumärket. Rätten kommer därvid att göra en helhetsbedömning av varumärket (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 19 april 2007 i mål C-273/05 P, harmoniseringsbyrån mot Calltech, REG 2007, s. I-2883, punkterna 78–80).

46 Vad beträffar uttrycket ”euro automatic payment” påpekar tribunalen att detta uttryck inte avviker från syntaktiska eller lexikaliska regler i det engelska språket. I stället är det så att uttrycket följer dessa regler (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 20 mars 2002 i mål T-356/00, DaimlerChrysler mot harmoniseringsbyrån (CARCARD), REG 2002, s. II-1963, punkt 29). Det är ostridigt parterna emellan att adjektivet ”automatic” uppenbarligen utgör en bestämning till substantivet ”payment”.

47 När det sedan gäller innebörden av beståndsdelarna i det sökta varumärket, gör tribunalen följande bedömning. Det är utrett att beståndsdelen ”euro” kan uppfattas som en hänvisning till den gemensamma europeiska valutan. Det är vidare utrett att omsättningskretsen vanligtvis förstår beståndsdelen ”payment” (”betalning” på svenska) som att någon erlägger ett penningbelopp för att gottgöra en skuld. Vad gäller innebörden av beståndsdelen ”automatic” har sökanden gjort gällande att den avser en handling som vidtas utan någon viljeyttring. Sökanden har härav dragit slutsatsen att uttrycket ”euro automatic payment” saknar direkt, tydlig och omedelbart identifierbar betydelse.

48 Tribunalen finner att det visserligen är riktigt att ordet ”automatic” hänför sig till en mekanism som kan verka på egen hand eller som autonomt kan använda en process. Detta utesluter emellertid inte att denna mekanism kan initieras eller till och med bibehållas genom någons ingripande. Så kan exempelvis vara fallet när det är fråga om stående betalningar till tredje man som utförs av en bank. Till skillnad från vad som gjorts gällande av sökanden finner tribunalen således att uttrycket ”euro automatic payment” kan tolkas som en hänvisning till automatiska betalningar i euro som vederbörande under egen fri vilja har valt att använda sig av antingen vid något enstaka tillfälle eller fortlöpande.

49 Likaledes delar tribunalen harmoniseringsbyråns bedömning – till skillnad från vad som gjorts gällande av sökanden – att ordet ”automatic” (som kommer från en ordfamilj i det engelska språket som börjar på ”automat”) ofta används på engelska inom bank- och finanssektorn. Således används exempelvis ”automat” ofta för att ange en automatisk sedelautomat, och ”automated teller machine” används som beteckning för en automatisk biljettlucka eller automatisk sedelautomat. Omsättningskretsen tycker således varken att det är överraskande eller ovanligt att orden ”automatic” och ”payment” används tillsammans i bank- och finanssektorn.

50 Sökanden har vidare gjort gällande att det sökta varumärket kan ha andra betydelser, men tribunalen finner att detta inte utgör något hinder för att tillämpa det absoluta registreringshindret i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009. Enligt fast rättspraxis får ett ordkännetecken nämligen inte registreras enligt nämnda bestämmelse om åtminstone en av dess potentiella betydelser avser en egenskap hos de berörda varorna eller tjänsterna (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet harmoniseringsbyrån mot Wrigley, punkt 32, och tribunalens dom av den 9 mars 2010 i mål T-15/09, Euro-Information mot harmoniseringsbyrån (EURO AUTOMATIC CASH), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 39).

51 Således gjorde överklagandenämnden en riktig bedömning när den fastställde granskarens bedömning att ”euro automatic payment” betyder en automatisk betalning i euro. Ett sådant uttryck ska således tolkas så, att det avser en mekanism för eurobetalningar som konsumenten under egen fri vilja valt att använda sig av vid något enstaka tillfälle eller fortlöpande och som av sig själv kan vidta en åtgärd eller på ett autonomt sätt använda en process. Omsättningskretsen kan uppfatta denna betydelse av uttrycket, utan att därvid behöva göra någon ingående analys eller någon intellektuell reflexion.

52 Sökanden kan därmed inte vinna framgång med argumentet att uttrycket ”euro automatic payment” inte har någon direkt, tydlig eller omedelbart identifierbar betydelse.

53 Tribunalen kommer således att pröva om uttrycket ”euro automatic payment” – utifrån den betydelse av nämnda uttryck som ska läggas till grund för bedömningen – beskriver de varor och tjänster som anges i registreringsansökan.

54 När det gäller de väsentliga formföreskrifter som ska iakttas i samband med prövningen av en registreringsansökan följer det av rättspraxis att, när det gäller motiveringsskyldigheten, bedömningen av absoluta registreringshinder ska avse var och en av de varor eller tjänster som avses i registreringsansökan, och den behöriga myndighetens avslagsbeslut ska i princip innehålla en motivering med avseende på var och en av dessa varor eller tjänster (se förstainstansrättens dom av den 20 maj 2009 i de förenade målen T-405/07 och T-406/07, CFCMCEE mot harmoniseringsbyrån (P@YWEB CARD och PAYWEB CARD), REG 2009, s. II-1441, punkt 54 och där angiven rättspraxis). Domstolen har vidare preciserat att denna motiveringsskyldighet följer av det grundläggande kravet att ett myndighetsbeslut som innebär att någon inte kommer i åtnjutande av en rättighet som följer av gemenskapsrätten ska kunna prövas i domstol, detta för att säkerställa ett verksamt skydd av rättigheten. Domstolens prövning ska därför avse frågan om skälens lagenlighet. När ett och samma

registreringshinder anförs mot en hel kategori eller grupp av varor eller tjänster kan myndigheten emellertid begränsa motiveringen till en och samma motivering som gäller för samtliga berörda varor eller tjänster (domstolens dom av den 15 februari 2007 i mål C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, REG 2007, s. I-1455, punkterna 34–37, och domen i de ovannämnda förenade målen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD, punkt 54).

55 Harmoniseringsbyråns möjlighet att låta en och samma motivering för tillämpning av ett absolut registreringshinder avse en hel kategori eller grupp av varor eller tjänster får emellertid inte äventyra syftet med motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG och artikel 75 första meningen i förordning nr 207/2009. Detta syfte är att ett beslut om avslag på en ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke ska kunna underställas domstolsprövning. Det krävs därför att de berörda varorna och tjänsterna har ett tillräckligt direkt och konkret samband med varandra för att det ska kunna anses att de utgör en kategori eller grupp som är så homogen att det är möjligt för harmoniseringsbyrån att använda sig av en och samma motivering. Blotta omständigheten att varorna eller tjänsterna ingår i samma klass i Niceöverenskommelsen är härvid inte tillräcklig. I dessa klasser ingår nämligen ofta varor eller tjänster av vitt skilda slag mellan vilka det inte nödvändigtvis finns ett tillräckligt direkt och konkret samband (se domen i de ovan i punkt 54 nämnda förenade målen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

56 När det gäller prövningen i sak av en registreringsansökan framgår det av rättspraxis att enligt förordning nr 207/2009 ska harmoniseringsbyrån pröva en registreringsansökan utifrån alla de varor eller tjänster som anges i förteckningen över de varor eller tjänster som avses. Om denna förteckning innehåller en eller flera kategorier av varor eller tjänster, har harmoniseringsbyrån ingen skyldighet att genomföra en analys av var och en av de varor eller tjänster som ingår i varje kategori, utan ska inrikta sin prövning på den aktuella kategorin som sådan (se, för ett liknande resonemang,

förstainstansrättens dom av den 9 juli 2008 i mål T-304/06, Reber mot harmoniseringsbyrån – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), REG 2008, s. II-1927, punkterna 22 och 23 samt där angiven rättspraxis).

57 Med beaktande av den rättspraxis som tribunalen erinrat om ovan i punkterna 54 och 55 finner tribunalen analogt att harmoniseringsbyrån får göra en helhetsbedömning per varu- eller tjänstekategori – när det gäller de materiella villkor som avses i punkt 56 ovan – endast om de berörda varorna och tjänsterna har ett tillräckligt direkt och konkret samband med varandra för att det ska kunna anses att de utgör en kategori eller grupp som är tillräckligt homogen.

58 Det är mot bakgrund av ovanstående principer som tribunalen kommer att kontrollera huruvida överklagandenämnden i tillräcklig grad prövade om det sökta varumärket beskriver de berörda varorna och tjänsterna.

— Korten i klass 9

59 När det gäller korten i klass 9 (det vill säga ”minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort), elektroniska betalkort”) fann överklagandenämnden, i punkt 20 i det angripna beslutet, att det sökta varumärket beskrev användningsområdet för varorna, eftersom dessa kort kunde användas för betalningar.

60 Eftersom alla dessa varor (som riktar sig till samma omsättningskrets, det vill säga den breda allmänheten och fackmän) består av ett kort som är försett med en magnetremsa, en mikroprocessor eller ett mikrochip som kan spara och överföra information med hjälp av ett (digitalt) verktyg för läsning och behandling av data, finner tribunalen att de – med hänsyn till deras egenskaper och likartade, eller rent av identiska, funktioner – utgör en homogen grupp varor.

61 Korten möjliggör nämligen överföring av information och data – som registreras på själva kortet – via ett kommunikationsnät, såsom internet eller ett kabel- eller satellitnät, till en tjänsteleverantör i syfte att kortet ska verifiera innehavaren och dennes rätt till åtkomst. En sådan informations- och dataöverföring gör det bland annat möjligt för kortinnehavaren att, i förekommande fall mot betalning, vinna tillträde till det ifrågavarande kommunikationsnätet i syfte att genomföra elektroniska betalningar (se, analogt, domen i de ovan i punkt 54 nämnda förenade målen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

62 Överklagandenämnden kunde således med fog anse att denna varukategori uppvisade gemensamma egenskaper – däribland förmågan att möjliggöra betalningar i euro – och av den anledningen göra en helhetsbedömning per kategori av registreringsansökan beträffande dessa varor. Nämnden kunde även med fog slå fast att omsättningskretsen – när den ställdes inför de varor som ingår i denna kategori och som är försedda med kännetecknet ”euro automatic payment” – omedelbart och utan närmare eftertanke skulle komma att tro att det var fråga om kort med vilka man kan ombesörja automatiska betalningar i euro.

63 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den kom fram till att det sökta varumärket var beskrivande med avseende på de aktuella korten.

— Varorna på informationstekniks- och telekommunikationsområdet i klass 9

64 Vad avser varorna på informationstekniks- och telekommunikationsområdet i klass 9 (det vill säga ”magnetiska databärare, optiska databärare, databehandlingsapparater, interkommunikationsapparater, gränssnitt (data), läsare (data), programvara (registrerade program), programvara för kontohantering, övervakningsprogram (datorprogram), datorer, kringutrustning för datorer, registrerade datorprogram, registrerade operativprogram (för datorer), centralenheter (processorer) för datorer, dataprogram och utrustning för att ge tillgång till bankens, finansbolagets och distansförsäkringens alla tjänster, det vill säga datorer och dataanordningar, programvara för säker onlinebetalning via ett elektroniskt kommunikationsnät, verktyg och apparater för elektronisk betalning, det vill säga datorer och dataanordningar, datautrustning för elektronisk betalning, programvara för elektroniska betalningstransaktioner, elektriska och elektroniska anordningar för hantering av finansiella transaktioner” – vilka är att hänföra till informationsteknikområdet – samt ”radiotelefonianläggningar, mottagare (audio, video), telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater, sändare (telekommunikation)” – vilka är att hänföra till telekommunikationsområdet) fann överklagandenämnden i punkt 22 i det angripna beslutet att alla dessa varor kunde inbegripa en mekanism för automatisk betalning. Därför ansåg överklagandenämnden att det fanns ett tillräckligt direkt och konkret samband mellan det sökta varumärket och angivna varor.

65 Tribunalen gör följande bedömning beträffande varorna på informationstekniksområdet i klass 9. Alla dessa varor riktar sig till samma omsättningskrets, det vill säga till den breda allmänheten och till fackmän, och de möjliggör registrering, lagring, behandling, överföring och återsändning av information och data. Dessa varor utgör därför – med hänsyn till deras egenskaper och likartade, eller rent av identiska, funktioner – en homogen grupp varor. Av samma skäl som i punkt 61 ovan finner

tribunalen nämligen att användarna tack vare dessa kort kan ombesörja elektroniska betalningar, inklusive betalningar på distans.

66 Överklagandenämnden kunde således med fog anse att denna varukategori uppvisade gemensamma egenskaper – däribland förmågan att möjliggöra betalningar i euro – och av den anledningen göra en helhetsbedömning per kategori av registreringsansökan beträffande dessa varor. Nämnden kunde även med fog slå fast att omsättningskretsen – när den ställdes inför de varor som ingår i denna kategori och som är försedda med kännetecknet ”euro automatic payment” – omedelbart och utan närmare eftertanke skulle komma att tro att det var fråga om en vara, kopplad till ett kommunikationsnät, som inbegriper en mekanism för automatisk betalning som möjliggör direkta betalningar i euro, genom nämnda kommunikationsnät.

67 Tribunalen gör vidare följande bedömning beträffande varorna på telekommunikationsområdet i klass 9. Alla dessa varor riktar sig till samma omsättningskrets, det vill säga till den breda allmänheten och till fackmän, och de möjliggör registrering, lagring, behandling, överföring och återsändning av information och data. Dessa varor utgör därför – med hänsyn till deras egenskaper och likartade, eller rent av identiska, funktioner – en homogen grupp varor. Av samma skäl som i punkt 61 ovan beträffande kort, finner tribunalen nämligen att användarna tack vare dessa varor kan ombesörja elektroniska betalningar, inklusive betalningar på distans. Detta gäller även för ”mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater” under förutsättning att dessa mekanismer, såsom en dekoder eller en box för mottagning av kostnadsbelagda tv-program som erbjuds via ett kabel- eller satellitnät, är försedda med både ett kort (ofta benämnt smartcard (smartkort)) och en anordning som möjliggör insättning av kortet i syfte att användaren ska kunna beviljas kostnadsbelagd åtkomst till ett sådant nät (se, analogt, domen i de ovan i punkt 54 nämnda förenade målen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

68 Överklagandenämnden kunde således med fog anse att denna varukategori uppvisade gemensamma egenskaper – däribland förmågan att möjliggöra betalningar i euro – och av den anledningen göra en helhetsbedömning per kategori av registreringsansökan beträffande dessa varor (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 23 september 2009 i mål T-396/07, France Télécom mot harmoniseringsbyrån (UNIQUE), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 29). Nämnden kunde även med fog slå fast att omsättningskretsen – när den ställs inför de varor som ingår i denna kategori och som är försedda med kännetecknet ”euro automatic payment” – omedelbart och utan närmare eftertanke skulle tro att det är fråga om en vara, kopplad till ett kommunikationsnät, som inbegriper en mekanism för automatisk betalning som möjliggör direkta betalningar i euro, genom nämnda kommunikationsnät.

69 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den kom fram till att det sökta varumärket var beskrivande med avseende på de aktuella varorna på informationstekniks- och telekommunikationsområdet.

— Övriga varor i klass 9

70 Vad för det första gäller ”betalautomater” och ”bankomater” gör tribunalen följande bedömning. I likhet med vad överklagandenämnden kom fram till i punkt 15 i det angripna beslutet, och i motsats till vad som gjorts gällande av sökanden, finner tribunalen att själva syftet med betalautomater är att göra automatiska betalningar. Likaså är det möjligt och troligt att även bankomater har som syfte att göra sådana betalningar.

71 Det sökta varumärket kommer således att uppfattas som att det anger en teknisk funktion hos de aktuella varorna, det vill säga möjligheten att göra betalningar i euro. Det sökta varumärket kan också uppfattas som en angivelse av en egenskap hos de

aktuella varorna, det vill säga automatik, och det är möjligt att omsättningskretsen lägger denna egenskap till grund för sitt val av vara. Det sökta varumärket kan således anses informera omsättningskretsen om en av de aktuella varornas huvudsakliga egenskaper, det vill säga att de har eller kan ha en mekanism som gör det möjligt att göra automatiska betalningar i euro.

72 I och med att uttrycket ”euro automatic payment” i omsättningskretsens ögon kan användas tillsammans i handeln som en angivelse av en egenskap hos ”betalautomater” och ”bankomater”, finner tribunalen att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den kom fram till att det sökta varumärket beskrev användningsområdet för dessa varor.

73 Vad för det andra gäller ”detektorer för falska pengar”, ”automatiska distributionsmaskiner”, ”biljettautomater” och ”streckkodsläsare” angav överklagandenämnden, i punkterna 17, 19 och 21 i det angripna beslutet, att alla dessa varor antingen inbegriper en funktion för automatisk betalning eller finns integrerade i en sådan funktion. I punkterna 19 och 21 i det angripna beslutet angav överklagandenämnden dessutom att ”detektorer för falska pengar” och ”streckkodsläsare” kunde vara nära kopplade till anordningar för automatiska betalningar, såsom automatiska biljettmaskiner eller andra maskiner. Överklagandenämnden slog således fast att ”detektorer för falska pengar” och ”streckkodsläsare” kunde ha samma användningsområde som anordningar för automatiska betalningar.

74 Såsom tribunalen redan slagit fast ovan i punkt 51 ska en automatisk betalning i euro tolkas så, att den avser en mekanism som konsumenten under egen fri vilja valt att använda sig av vid något enstaka tillfälle eller fortlöpande och som av sig själv kan vidta en åtgärd eller på ett autonomt sätt använda en process.

75 Till skillnad från vad som gjorts gällande av sökanden finner tribunalen således att den omständigheten att en betalning i euro som görs via ”automatiska distributionsmaskiner” och ”biljettautomater” är automatisk inte utesluter en viljeyttring från konsumentens sida.

76 Tribunalen finner således att överklagandenämnden gjorde rätt då den kom fram till att det sökta varumärket beskriver användningsområdet för ”detektorer för falska pengar”, ”automatiska distributionsmaskiner”, ”biljettautomater” och ”streckkodsläsare”, på så sätt att en mekanism för automatisk betalning finns integrerad i dessa varor eller att de kan finnas integrerade i en sådan mekanism.

77 För det tredje kom överklagandenämnden, när det gäller ”sedelautomater”, fram till följande i punkt 18 i det angripna beslutet. När bankkortsinnehavaren tar ut ett visst belopp från en sedelautomat, innebär det endast att den bank som sedelautomaten är kopplad till betalar ut ett belopp som banken är skyldig bankkortsinnehavaren. Det sökta varumärket beskriver således, enligt överklagandenämnden, nämnda varor, vars användningsområde är nära kopplat till betalningsbegreppet. Tribunalen konstaterar emellertid – till skillnad från vad som gjorts gällande av sökanden – att det inte kan uteslutas att omsättningskretsen uppfattar det sökta varumärket som en beskrivning av kontantuttagstransaktioner, vilka är att likställa med betalningar.

78 I vart fall delar tribunalen harmoniseringsbyråns bedömning att sedelautomater kan ha många funktioner utöver kontantuttag. Det kan därvid vara fråga om betalningar eller överföringar eller – såsom anges i punkt 18 i det angripna beslutet – tillhandahållande av kontoutdrag. Omsättningskretsen kommer således att uppfatta upplysningar om att en vara kan göra automatiska betalningar i euro som en beskrivning av varan, under förutsättning att denna egenskap är relevant i förhållande till varan (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 9 mars 2010 i mål T-77/09,

hofherr communikation mot harmoniseringsbyrån (NATURE WATCH), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 30). I detta mål är det uppenbart att så är fallet.

79 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den fann att det sökta varumärket beskriver användningsområdet för ”sedelautomater”.

80 Det i punkt 44 ovan angivna frihållningsbehovet (det vill säga att kännetecken och upplysningar som beskriver de varu- eller tjänstekategorier som anges i registreringsansökan ska kunna användas fritt av alla) innebär dessutom att sökandens konkurrenter – som kan integrera en mekanism för automatiska betalningar i euro i sina maskiner – fritt ska kunna använda uttrycket ”euro automatic payment”.

81 När det för det fjärde gäller ”utmatare av kontoutdrag” angav överklagandenämnden följande i punkt 18 i det angripna beslutet. ”Utmatare av kontoutdrag” är nära kopplade till ”sedelautomater”, eftersom båda dessa varor finns integrerade i en och samma maskin. Det sökta varumärke uppfattas således med samma beskrivande bibetydelse för de båda aktuella varorna.

82 Tribunalen gör i denna del följande bedömning. Det är möjligt att slå ihop ”utmatare av kontoutdrag” och ”sedelautomater” så att det bara blir en enda maskin, varvid utmatarna av kontoutdrag – precis som sedelautomaterna – kan erbjuda andra funktionsmöjligheter. Omsättningskretsen kommer därför att uppfatta det sökta varumärket som en beskrivning av en grundläggande egenskap hos de aktuella varorna,

nämligen att en mekanism för automatiska betalningar i euro kan integreras i dessa varor.

83 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den fann att det sökta varumärket är beskrivande med avseende på ”utmatare av kontoutdrag”.

84 Överklagandenämnden gjorde därmed rätt då den – utifrån bestämmelserna i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 – fann att det sökta varumärket var beskrivande med avseende på de varor i klass 9 som anges i punkt 4 ovan.

— Tjänsterna i klass 36

85 Tribunalen konstaterar för det första att dessa tjänster tillhandahålls bland annat i bank-, finans- och IT-branscherna i samband med kommersiella och finansiella transaktioner. Till skillnad från vad som gjorts gällande av sökanden konstaterar tribunalen dessutom att alla dessa tjänster förutsätter att en betalning erläggs, och det kan vara fråga om såväl kortbetalning som elektronisk betalning.

86 Beträffande sökandens argument i denna del (se punkterna 30 och 31 ovan) delar tribunalen överklagandenämndens bedömning att så särskilt är fallet när det gäller börsmäkleritjänster eller tjänster som tillhandahålls på ett elektroniskt kommunikationsnät on line. Dessa tjänster kan föranleda den befullmäktigade börsmäklaren att i uppdragsgivarens intresse göra betalningstransaktioner för värdepapper på den aktuella

marknaden. Tribunalen delar även överklagandenämndens bedömning att valutaväxlingstjänster förutsätter en betalning som innebär att valutor växlas sinsemellan.

87 Samtliga tjänster i klass 36 har således en gemensam egenskap, och de har till och med ett och samma syfte. Detta föranleder tribunalen att anse att nämnda tjänster ingår i en homogen grupp av tjänster. Dessutom är det för sakprövningen av registreringsansökan tillräckligt att göra en samlad bedömning där varje kategori bedöms som en helhet, såsom överklagandenämnden gjorde i punkterna 25–27 i det angripna beslutet, där nämnden fann att det tack vare de aktuella tjänsterna är möjligt att erlägga eller ta emot automatiska betalningar i euro (se, analogt, domen i de ovan i punkt 54 nämnda förenade målen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD, punkt 80).

88 Tribunalen konstaterar för det andra att det i omsättningskretsens ögon finns ett tillräckligt direkt och konkret samband mellan ordkännetecknet ”euro automatic payment” och den särskilda egenskapen hos samtliga tjänster i klass 36. Denna särskilda egenskap består i att tjänsterna gör det möjligt att erlägga eller ta emot automatiska betalningar i euro, eventuellt på elektronisk väg. När det gäller kommersiella och finansiella transaktioner på bank-, finans- och IT-områdena är detta nära kopplat till begreppet automatik.

89 Tribunalen godtar i övrigt inte sökandens argument att harmoniseringsbyrån i sin tidigare beslutspraxis har slagit fast att ett rent suggestivt varumärke inom bank- och finansbranschen, där de aktuella tjänsterna tillhandahålls, inte beskrev nämnda tjänster. Tribunalen erinrar nämligen om att överklagandenämnderna ska fatta beslut enligt förordning nr 207/2009 beträffande registrering av ett kännetecken som gemenskapsvarumärke inom ramen för en normbunden behörighet, och de har således inte någon befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar. Frågan huruvida överklagandenämndernas beslut är lagenliga ska därför enbart bedömas på grundval av

denna förordning, såsom den tolkas av unionsdomstolen, och inte mot bakgrund av överklagandenämndernas tidigare beslutspraxis (domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet STREAMSERVE, punkt 66).

90 Tribunalen gör således samma bedömning som överklagandenämnden gjorde i punkt 24 i det angripna beslutet. I denna punkt kom nämnden fram till att det sökta varumärket kan utgöra en ren beskrivning av tjänsternas karaktär och syfte, eftersom uttrycket ”euro automatic payment” utgör en direkt upplysning om syftet med tjänsterna i klass 36.

91 Således gjorde överklagandenämnden en riktig bedömning när den, utifrån artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009, kom fram till att det sökta varumärket var beskrivande med avseende på de i punkt 4 ovan angivna tjänsterna i klass 36.

92 Tribunalens bedömning i punkterna 84 och 91 ovan påverkas inte av sökandens argument, som tribunalen redovisat i punkterna 32–35. Sökanden anser därvid att uttrycket ”euro automatic payment” inte är beskrivande utan suggestivt eller till och med arbiträrt, allteftersom varorna och tjänsterna i registreringsansökan tillhör eller inte tillhör bank- och finanssektorn.

93 I enlighet med rättspraxis är det, enligt artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009, fråga om ett beskrivande varumärke om märket består i en direkt uppgift om syftet med, kvaliteten på eller egenskaperna hos de varor och tjänster som anges i registreringsansökan. Däremot är det fråga om ett suggestivt varumärke om det inte finns någon tillräckligt nära koppling mellan det sökta varumärket och de aktuella varorna eller

tjänsterna, vilket innebär att varumärket är att anse som ett tillåtet suggestivt märke (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 31 januari 2001 i mål T-24/00, Sunrider mot harmoniseringsbyrån (VITALITE), REG 2001, s. II-449, punkterna 22 och 24).

94 Det har framkommit att uttrycket ”euro automatic payment” är beskrivande med avseende på varorna i klass 9 och tjänsterna i klass 36. Detta uttryck är således beskrivande i den mening som avses i artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009 och kan inte anses vara suggestivt.

95 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den kom fram till att det sökta varumärket är beskrivande med avseende på varor och tjänster i klasserna 9 och 36 (se punkt 4 ovan). Sökanden kan således inte vinna framgång med den första grunden.

96 Enligt fast rättspraxis framgår det tydligt av artikel 7.1 i förordning nr 207/2009 att det räcker att ett av de där angivna absoluta registreringshindren föreligger för att kännetecknet inte ska kunna registreras som gemenskapsvarumärke (domstolens dom av den 19 september 2002 i mål C-104/00 P, DKV mot harmoniseringsbyrån, REG 2002, s. I-7561, punkt 29, och förstainstansrättens dom av den 8 juli 2008 i mål T-160/07, Lancôme mot harmoniseringsbyrån – CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), REG 2008, s. II-1733, punkt 51). Det saknas därför anledning att pröva sökandens andra grund avseende åsidosättande av artikel 7.1 b i nämnda förordning.

97 Talan ska därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

98 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Euro-Information – Européenne de traitement de l'information ska ersätta rättegångskostnaderna.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 april 2011.

Underskrifter